

laný k tomu, právní osobu, jež je majitelem firmy, vůči státu a třetím osobám zastupovati, mezi jiným také za ni platně přijímati doručení podle Šu 106 c. ř. s. a Šu 124 kn. ř. Opačný názor, že cizozemská firma a její tuzemská reprezentace jsou různými právními osobami, vedl by k nevítanému důsledku, že by předpis Šu 107 zák. o spol. s r. o., jenž podle povahy věci má sloužiti tuzemským zájmům, byl zvrácen ve svůj opak, neboť všechno jmění v tuzemsku, kterého cizozemský podnik pod svou firmou nabyl před splněním předpisu Šu 107, bylo by po jeho splnění úplně vyňato z dosahu věřitelů, nabyvších nároků proti ní stykem s její reprezentací. Nelze proto souhlasiti s rozhodnutím soudu druhé stolice, zaujávším právní stanovisko odchylné. Netřeba obšírněji vyvracetí vývody stížnosti povinné strany, pokud jednak s hlediska Šu 54 ex. ř. vytýká, že výkaz o nedoplatcích není řádným exekučním titulem, protože není opatřen řádnou doložkou vykonatelnosti a jednak napadá také správnost jeho obsahu. V tomto směru jde o novoty, k nimž podle předpisu civilního soudního řádu a Šu 78 ex. ř. v opravném řízení přihlížeti nelze. Ona výtky je zřejmě mylnou, neboť podle Šu 54 ex. ř. není pro exekuční tituly v Šu 1. čís. 13 ex. ř. uvedené, k nimž patří také výkaz o nedoplatcích na daních, doložky vykonatelnosti vůbec třeba. Jsouť i bez ní exekučními tituly, a zkoumati, zda jinak odpovídají vnitřním předpisům finanční správy, nejsou soudy povolány.

ř.

Čís. 4071.

Prosoudil-li vyrovnací dlužník před zahájením vyrovnání v nižších stolicích spor, jest na něm, by zaplatil útraty přisouzené rozsudky nižších stolic v plné výši, pakli rozsudky nižších soudů byly potvrzeny třetí stolicí teprve po zahájení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 22. července 1924, Rv II 448/24.)

Původní spor proti žalované firmě prosoudil žalobce ve všech třech stolicích a byly žalované přisouzeny útraty rozsudkem prvního soudu ze dne 7. července 1922, rozsudkem odvolacího soudu ze dne 7. prosince 1922 a rozsudkem dovolacího soudu ze dne 27. listopadu 1923. V březnu 1923 bylo o žalobcově jmění zahájeno řízení vyrovnací, jež skončilo dne 20. května 1923 vyrovnáním na 25%. Žalovaná vedla exekuci pro celou útratovou pohledávku všech tří stolic. Žalobě o zrušení exekuce vyhověl procesní soud první stolice potud, že obmezil exekuci jen na celé útraty třetí stolice, zrušil ji však ohledně útrat první a druhé stolice. Odvolací soud k odvolání žalované rozsudek potvrdil. Důvody: Nepochybným jest, že rozsudek první stolice byl potvrzen rozsudkem druhé stolice a rozsudek této stolice rozsudkem třetí stolice. Tím se staly útratové výroky první a druhé stolice pravoplatnými a to s účinkem ode dne, kdy se staly (§ 411 c. ř. s.). Podle toho byly tu tyto útratové pohledávky před zahájením vyrovnacího řízení, vyrovnání týká se i jich (§ 1 (2) konk. ř. a § 63 vyr. ř.) a právem proto soud první stolice ohledně nich žalobní prosbě vyhověl. Náhledu žalované firmy, že pohledávky ty vznikly teprve vydáním rozsudku třetí stolice, nelze přisvědčiti, poněvadž jak druhá tak i třetí sto-

lice dotyčnému oprávněnému prostředku nevyhověly, vlastního rozhodnutí neučinily, jen napadené rozsudky po jejich prozkoumání potvrdily (§ 462 c. ř. s.). O mylném právním posouzení věci není tedy žádné řeči.

Nejvyšší soud změnil rozsudek odvolacího soudu v ten smysl, že zamítl žalobu i v části, v níž bylo nižšími soudy žalobě vyhověno.

Důvody:

Dovolatelka spatřuje nesprávné posouzení právní v odvolacím rozsudku z toho důvodu, poněvadž v tomto rozsudku otázka, zda-li útraty vzešlé jí proti nynějšímu žalobci ve sporu předchozím jsou takovými, jež podléhají vyrovnacímu řízení, čili nic, nebyla řešena po zákonu, poněvadž odvolací soud, vzav zřetel k tomu, že rozsudek první stolice potvrzen byl druhou i nejvyšší stolicí, uznal, že úratové výlohy první a druhé stolice staly se pravoplatnými s účinkem ode dne jejich vydání (§ 411 c. ř. s.) a z toho odvodil, že když tyto úratové pohledávky první a druhé stolice vznikly před zahájením vyrovnacího řízení, že se vyrovnání týká i jich (§ 1 (2) konk. ř. a § 63 vyrovn. řádu). Dle č. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod je tím opodstatněn. Především dlužno mít na paměti, že ony útraty vznikly žalované straně z toho důvodu, že o žalobním nároku nynějšího i tehdejšího žalobce rozhodnuto bylo ve všech třech soudních stolicích zamítavě, že tedy tyto útraty nejsou příslušenstvím nějaké pohledávky hlavní, nýbrž jsou samostatnou pohledávkou úratovou. Z toho plyne, že i právní důvod všech úratových pohledávek sahá svým vznikem, o § 41 c. ř. s. se opíraje, k době vydání dotyčných rozsudků, ale že v prvních dvou nižších stolicích bylo jeho vzejití podmíněno pravoplatností rozsudků, tedy že o skutečném, bezpodmínečném vzniku lze mluvit teprve od okamžiku, kdy všechny tři rozsudky nabyly právní moci, což se stalo až vydáním potvrzujícího rozsudku Nejvyššího soudu. Představujeme do té doby podle §u 40 c. ř. s. náklady sporu, které si musí každá strana, pokud byly způsobeny jejími procesními úkony, nejprve sama zapraviti, stávají se procesní útraty pohledávkou teprve pravoplatným prisouzením (§ 409, 411, 416 c. ř. s.), a to se v tomto případě stalo teprve rozsudkem Nejvyššího soudu a uplynutím lhůty §u 409 odstavec třetí c. ř. s. Bylo-li zjištěno, že tento byl vydán teprve po zahájení vyrovnacího řízení, sluší uznati, že se těchto úratových pohledávek všech tří stolic nedotklo vyrovnávací řízení, že má žalovaná strana nárok na jejich úplné zaplacení, což zejména soud, exekuci pro tyto celé a nezkrácené pohledávky úratové povolivší, zcela správně rozpoznal.

Čís. 4072.

Jednostranný, nepřekonatelný odpor jednoho manžela nestačí, by na jeho základě byl povolen rozvod od stolu a lože, jemuž se druhý manžel vzpírá. -